

## Tilaa ja näkökykyä

Oma punainen lankani Jolive-koulutuksessa piirtyi työn ja levon välisen tasapainon ja työtapojen pohtimisen ympärille. Millä tavalla teen ja teemme työtä? Millaista työn tekemisen mallia arvostamme? Asta Raamin ajatus näkökyvyn kirkastamisesta nousi isoksi teemaksi itselleni. Miten voin kirkastaa näkökykyäni ja löytää toimivia ratkaisuja uudella tavalla? Tutuin tapa saada tuloksia on puurtaa lisää ja tehdä enemmän - ja tähän kannustaa myös yhteiskunta. Hahmotamme itseämme ja toisiamme pitkälti työn kautta. Kiire kertoo menestyksestä, tähän ajattelutapaan törmää usein. Uudenlainen ratkaisu, idea tai luova tapa toimia voisi kuitenkin löytyä pysähtymisen ja hellittämisen kautta, aivan toista reittiä. Astan sanoin: vaatii suurta rohkeutta antaa vanhan murentua.

Kehon ja mielen yhteys on kiinnostanut itseäni ja johdattanut ammatillisen kehittämistyön äärelle. On tuttu ajatus, että liiallinen tavoitteeseen keskittyminen harvoin johtaa parhaaseen tulokseen. Kun päästää irti, alkaa tapahtua. Silti tuntuu, että kollektiivisesti emme tavoita tai arvosta tätä ajatusta. Puskemme aina vähän lisää, kerromme kuinka kiireisiä olemme ja nostamme sillä omaa statustamme itsemme ja muiden silmissä.

Astan ihana aloitus joka koulutuskerran aluksi, virittäytyminen, on tuttua taideopetuksen puolelta. Musiikkiin ja taiteeseen tarvitsemme siirtymän, virityksen paitsi instrumentille, myös keholle ja mielelle. Jolive-koulutus oli kuitenkin ensimmäinen tietopohjainen koulutus, jossa vaalittiin tätä "keidas"-ajatusta, hellittämistä, erilaisen luovan mielentilan löytymistä. Aloin yhdistää tätä myös omaan opetukseeni uudella tavalla kevään mittaan. Pari lainausta keväällä kirjoittamastani kiteyttävät näitä ajatuksia:

*Arjen säälän keskellä yhteys kehoon - ja samalla syvällisempi, kuunteleva yhteys itseen välillä katoaa. Samalla tuntuu että luovuus tylstyy. Jos puristan liikaa, asioita on liikaa, systeemi kuormittuu ja yhteys samenee, katkeaa. Lyhytkin kehollinen harjoitus on itselleni avain olotilan (olomuodon) muutokseen. Koin harjoituksen aikana vahvasti oman värähtelytason nousevan: katsoin maailmaa toisin sen jälkeen (ainakin hetken).*

*Kiire, hektisyys, oman itsensä johtaminen, työn rajaaminen - näistä rakentuu usein kuva, että yksilöinä olemme heikkoja, jos ja kun emme pysty hallitsemaan hektistä arkea zenmäisellä rauhallalla. Minna Huotilainen taustoittaa hienosti, että aivojamme ei ole tehty tällaista varten, emmekä suoriudu parhaalla mahdollisella tavalla nykyisessä yhteiskunnassa, jossa ärsykeitä on vaan liikaa. Ilmiö on isompi kuin vain yksilön tason kysymys. Yhteiskunnan pitää muuttua ja meidän pitää muuttaa sitä. (Jatkuvan kasvun - ja nopeutumisen ideaali sairastuttaa, maapallon ja meidät.)*

## Vaikuttamisen tavat

Miten koulutuksen teemat voisivat siirtyä omaan työhöni ja heijastua tai siirtyä myös omaan työyhteisöön? En itse toimi tällä hetkellä johtajana, mutta ajattelen että voimme kaikki vaikuttaa omassa yhteisössämme. Opettajalle tämä voi olla tietynlaista pedagogista johtajuutta, pyrkimystä edistää itselle tärkeitä teemoja ja toimintatapoja työyhteisössä ja omalla ammattikentällä. Viisaus rakentuu yksilöiden väliseen tilaan!

"Push where it moves" - Maaret Kallion siteerama Tony Rylen lause sai oivaltamaan, että reitti muutokseen ja kehittämiseen voi olla yllättäväkin. Koulutuksen anti voi ehkä parhaiten vaikuttaa minussa ja omassa yhteisössäni, jos etsin ne kollegat ja toimijat, joita kiinnostavat samankaltaiset teemat ja työskentelytavat. Joskus inspiraatio voi toki syntyä vastakohtista, mutta vastakaiun puute voi myös lannistaa. Koulutus vahvasti rohkeutta kertoa oma näkemysni itselleni tärkeistä teemoista. On tärkeää pyrkiä kohtaamaan ja kuuntelemaan erilaisia mielipiteitä ja myös etsiä niitä "kannustavia peilejä", jotka tukevat omaa ammatillista kehitystä ja yhteisön vahvistumista. On turhaa puskea sellaiseen suuntaan, missä mikään ei liiku. Suuntaa sinne, missä virtaa ja liikkuu jo!